22/02/2021

Μητροπολίτης Κισάμου: Πρόσωπο και προσωπεία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Του Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

Το αιώνιο λάθος των ανθρώπων, θα πει ο Τολστόι, είναι που φαντάζονται (οι άνθρωποι) την ευτυχία σαν πραγματοποίηση των επιθυμιών τους. Προσλαμβάνοντας τα μηνύματα των καιρών και των ημερών μας, ο λόγος αυτός ακούγεται επίκαιρος και αληθινός. Οι πειρασμοί των προκλήσεων μοιάζει να μας έχουν κερδίσει και να μας έχουν βάλει στην λογική τους. Γύρω μας, μέσα μας, στην κοινωνία ευρύτερα, ένα θολό, γκρίζο τοπίο επικρατεί. Τόσο θολό που δύσκολα μπορεί να διαπεράσει κανείς και να διακρίνει την απέναντι όχθη. Μοιάζει σαν την τρικυμισμένη θάλασσα που η ένταση και η ταραχή της δεν αφήνει περιθώρια θέασης του βυθού, όσο μεγάλο θησαυρό και αν κρύβει. Όροι και έννοιες όπως: «σεβασμός», «τιμή», «ιδανικά», «αξίες», «αρετή», όροι και έννοιες που αιώνες διαφύλαξαν την ιερότητα του προσώπου και τον σεβασμό στον άνθρωπο και λειτούργησαν ως συνεκτικοί κρίκοι στην κοινωνία, την οικογένεια, τον τόπο· ανατρεπτικά αντικαταστάθηκαν με άλλους όπως: «δικαίωμα», «πρόοδος», «ευημερία», κ.α.

Αποτέλεσμα: Να μπούμε, με τρόπο βίαιο, σε μια νέα, διαφορετική πραγματικότητα. Γρήγορη και ανατρεπτική που έχει σαν συνέπεια την επιδημική φτήνια, την έκπτωση των αξιών, τον ευτελισμό του ανθρωπίνου προσώπου και, κυρίως, μια κάθετη υποχώρηση όσων μέχρι σήμερα ήταν κοινά αποδεκτά ως αξίες και ιδανικά. Αυτό από πολλούς θεωρήθηκε, «βαφτίστηκε» ως «πρόοδος» και «ευημερία». Και ενώ τα αισθητήρια άλλων, πολλών ίσως από εμάς, διαισθανόταν τα αδιέξοδα και τις συνέπειες αυτών των επιλογών, παρ΄ όλα αυτά οι πλείστοι πράτταμε ως.. Πόντιοι Πιλάτοι. «Απελθέτω απ΄ εμού», «το θέμα δεν μας αφορά», «άλλαξε η κοινωνία», κ.α. τινά διακηρύσσαμε κοιμίζοντας την συνείδηση μας.

Και τώρα... τώρα διερωτώμεθα: «Είναι δυνατόν»; «που φτάσαμε»; «ποιός φταίει»; Στο τελευταίο δε ερώτημα: «ποιος φταίει»; όλοι μας πάλι αναζητάμε στους άλλους τον ένοχο και τον υπαίτιο του κακού. «Το σύστημα», «η κοινωνία», «οι αλλαγές της ζωής», κ.α. πολλές οι δικαιολογίες. Αλήθεια, ποιος φταίει που η ζωή μας έγινε κόλαση; Που γκρεμίσαμε τα ιδανικά και τα όνειρα των παιδιών μας, αντικαθιστώντας τα με εφιάλτες και ερινύες; Που φτάσαμε να θεωρούμε την αρετή αδυναμία; Που δημιουργήσαμε κοινωνίες και πολιτισμούς χωρίς Θεό όπου τα πάντα επιτρέψαμε; Ποιος να φταίει άραγε; Λέει ο Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης: «Όταν βάλουμε το Χριστό μέσα μας, τα πάντα γίνονται παράδεισος. Ο Χριστός είναι το παν». Μήπως, τελικά, αιτία του κακού είναι ότι εξορίσαμε τον Θεό από την ζωή μας και κατ΄ επέκταση από την οικογένεια μας και την κοινωνία μας; Μήπως ότι αδειάσαμε τις ψυχές μας από την ομορφιά της παρουσίας Του και την χαρά της αγάπης Του και τις γεμίσαμε με υποκατάστατα που μυρίζουν θάνατο και όχι ζωή; Που κάναμε οδηγό της ζωής την δική μας κρίση που τελικά έγινε κρίμα και καταδίκη μας; Γράφει ο π. Σπυρίδων Βασιλάκος σε ένα κείμενο του: «Στο νησί των Κυκλώπων, αποκαλύφθηκαν τα μονόφθαλμα τέρατα που τρέφω. Σώμα χωρίς ψυχή. Ψυχή χωρίς πνοή. ... Σχέση χωρίς άνθρωπο. Επικοινωνία χωρίς κατανόηση».

Τέλειωσαν όλα; Δεν υπάρχει ελπίδα; «Ψυχή μου, ψυχή μου ανάστα τι καθεύδεις», θα ψάλλει σε λίγες εβδομάδες η Εκκλησία, οδηγώντας μας προς την Αγία Εβδομάδα των Παθών και της Ανάστασης. Η πρόκληση της Μεγάλης Σαρακοστής που σε λίγο ανοίγεται ενώπιον μας ως ευκαιρία αυτοκριτικής, περισυλλογής και αλλαγής νοοτροπίας και στάσης ζωής· μετάνοια λέγεται στην γλώσσα της Εκκλησίας, γεννά την ελπίδα, διαλύει το σκοτάδι, ανασταίνει την ζωή, σπά τις αλυσίδες κάθε σκλαβιάς και γκρεμίζει τα φράγματα κάθε αποκλεισμού. Είναι άνοδος, ανύψωση, ανάταση. Φθάνει στην θύρα «ην ουδείς δύναται κλείσαι» (Αποκ., 3,20), προχωρεί στην ατελεύτητη επέκταση προς το μυστήριο της κοινωνίας των αγαπημένων προσώπων και όχι στην κόλαση των αντιμαχόμενων ατόμων. Πρόκληση και πρόσκληση. Για να φωτιστεί η διάνοια από την αλήθεια και να

αναζωογονηθεί η καρδιά από την αγάπη. Άραγε θα το τολμήσουμε ή θα συνεχίσουμε να αναζητούμε στον «άλλο» τις δικές μας ευθύνες και λάθη; Καλό Τριώδιο.